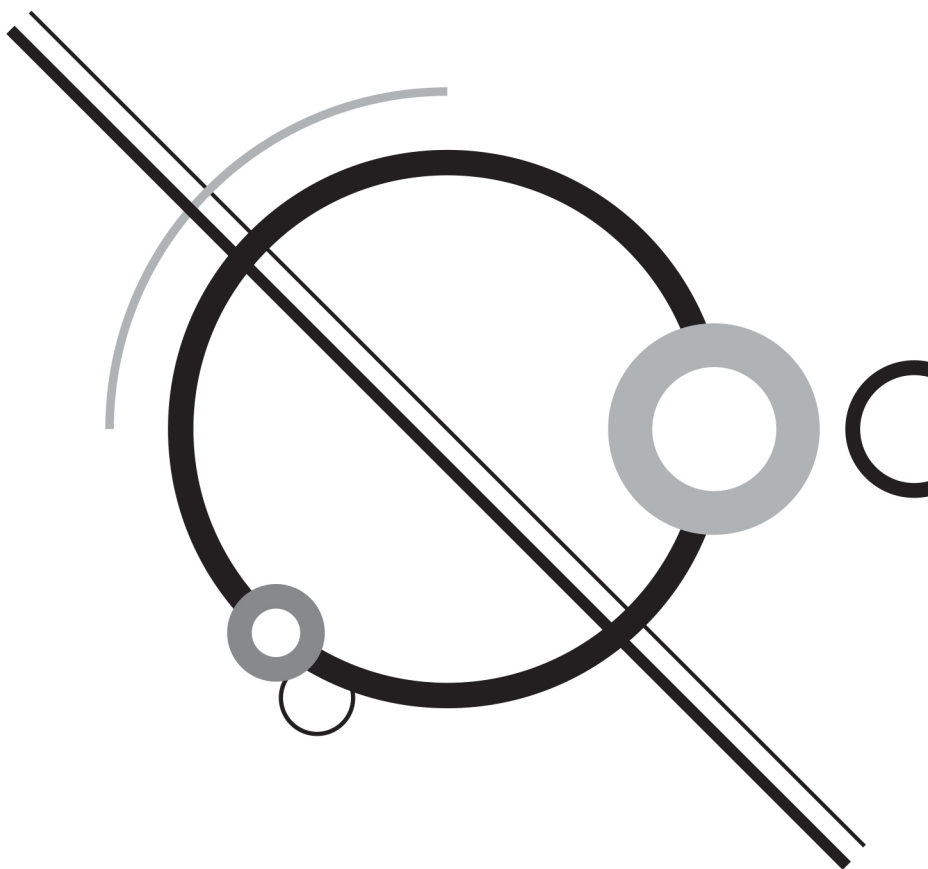

EMIL DINGA

PSEUDO-RUBAIATE

vol. 4 (601-800)

601 – *Fuziune*

Din doi se naște Unul, și ce-a fost fiecare
Nu se mai vede-n urmă, în punctul de plecare,
Iar nou-născutul este mai bun și mai puternic,
Iar lumii, ca și vieții, e-o nouă provocare.

602 – *Fisiune*

Se sparge Unu-n țăndări și în Multiplu trece,
Iar ceea ce devine ce-a fost cu mult întrece,
Căci demonul din sticlă a fost eliberat,
Și poate să salveze sau poate să înece.

603 – *Ecuatie*

De stânga și cu dreapta se zic echivalente,
Atunci, de bună seamă, sunt și echipolente
Pentru-o valoare-anume a ceea ce nu știu,
Pe care-o aflu, astfel, în moduri transparente.

604 – *Eden*

E prima casă-anume pentru Adam și Eva,
Menită-n veșnicie, sub semn de Kamadeva,
Să fie omenirii sălaș și bucurie,
Din care lumea-ntreagă să își adune seva.

605 – *Ascetism*

Retragere voită într-o ataraxie
Ce lumea n-o respinge, căci ea rămâne vie,
Dar trebuie zidită din nou, pe dinăuntru,
Ca mersul ei să fie chiar o entelehie.

606 – *Cinism*

Nu dă ocol când spune, și nici atunci când face,
Ci merge drept la țintă și fără-a se preface,
Precum o floare care-mbrăcată e în spini,
Ne spune adevărul, chiar dacă nu ne place.

607 – *Port*

E locul de plecare sau, poate, de sosire,
A celor ce pe mare sau în închipuire
Pornesc să vadă lumea sau se întorc din ea,
Un loc de despărțire sau, poate, regăsire.

608 – *Arhitectură*

Un cântec ce în spațiu a înghețat solemn,
O poezie care, în piatră sau în lemn,
A fost sculptată și-astfel rostită e mereu,
Un zbor pornit dar care-i oprit, ca la un semn.

609 – *Arheologie*

E dorul de origini, de noi, cei care-am fost,
De a-nțelege lumea, cu tainicul ei rost,
Din urmele firave încremenite-n timp,
Sau blânda consemnare-a vreunui anaghost.

610 – *Vitraliu*

Fereastră ce nu lumea de azi o consemnează,
Ci cea vădită-n chipuri ce amintirea trează
O țin, atunci când sticla pe care sunt pictate
Le-nvie sub lumina ce le îmbrățișează.

611 – *Verb*

E mușchiul nevăzut al limbajului și care
Oștirile de fraze, mai grele, mai ușoare,
Le poartă-n bătlăia eternă de idei,
Cuvânt ce pune alte cuvinte în mișcare.

612 – *Pozitivism*

În existență este doar ceea ce-i numit
În mod corect și logic prin fraza ce emit,
Iar celelalte fraze-s un metafizic vânt,
Căci teste evidente pe fapte nu permit.

613 – *Evoluție*

Nu-i nici necesitate, și nici hazard nu este,
Ci ambele, -mpletite, -s o unică poveste
A vieții și a lumii de la-nceputuri încă,
Dar care scop sau plan nu-i posibil să ateste.

614 – *Cruciadă*

Cumplită anatemă războinică pe care
Al crucii zeu o-aruncă cu patimă și-ardoare
Asupra celor care la alt zeu se închină,
Dar pentru care zeu e tot omul care moare.

615 – *Candoare*

Absență-a vicleniei, uimire a privirii,
Deschidere de suflet, potir al dăruirii,
O revărsare largă a-ncrederii senine,
Iar pentru sine însuși, izvor al mântuirii.

616 – *De res*

Doar ceea ce există aduce-n conștiință,
Adică prin enunțuri ce despre existență
Direct ne spun ce este sau ce nu este chiar,
Ca actualitate sau numai ca potență.

617 – *De dictu*

Enunț ce nu vizează ce-n lume e real,
Ci chiar enunțul care, la modul ideal,
La lume se referă în mod nemijlocit,
Enunț de grad secund e văditu-i areal.

618 – *Dimensiune*

E-o calitate-anume a unei cantități,
Ce-n mod egal măsoară mulțimi de unități,
Sau e-o coordonată în spațiul matematic,
În lumea ideală sau în realități.

619 – *Doctrină*

E un program de viață, ca și de acțiune,
La bază-având principii ce dau o viziune
Propusă pentru-aceia ce o urmează-ntocmai,
Extrasă din credință sau dată-n rațiune.

620 – *Emblemă*

Un semn, format din semne, ce stă pentru ceva
Și face-a-l recunoaște de-oricine-altcineva,
Dar nu efigiatic, ci numai prin simbol,
Și-n luptă,-orice efort e puțin pentru-a-l salva.

621 – *Armă*

Organ exo-somatic, departe de natură,
Făcut dintr-o nevoie sau generat de ură,
Ce prelungește forța oricărui individ,
Efect inevitabil în drumul prin cultură.

622 – *Arlechin*

La circ sau la teatru, în hainele-i pestrițe,
El glume proferează, printre actori și-actrițe,
Sau plânge hohotind când e prea batjocorit,
Un râsu-plâns răzbate din ale sale fițe.

623 – *Exces*

Măsura depășește, că e dimensiune,
Timp, forță, cantitate, avere, pasiune,
Sau orice se cuvine ca limite să aibă,
Ducând, de nu se-oprește, chiar la eversiune.

624 – *Evlavie*

Respect și datorie, conștiinciozitate
În gând sau în vorbire sau în activitate,
Față de o persoană sau față de o normă,
Fie că e credință, fie laicitate.

625 – *Smerenie*

Purtare și-atitudini de bună-cuviință,
Senină demnitate, dar fără umilință,
Înțelepciune-a căii și-a rostului în lume,
În viață, în comună, în artă sau știință.

626 – *Geologie*

La propriu, dezgropare-a trecutului abstrus,
Ce cataclismul lumii, prin eoni, l-a distrus,
Și zace așteptându-și ieșirea la lumină,
Dar sensul lumii, astfel, pare mai mult indus.

627 – *Gange*

Al Indiei sfânt fluviu și vie-ntruchipare-
A unei matrici de etos ori personificare-
A zeiței Ganga, care veghează peste oameni,
Emblemă Nehru-iană în veșnică mișcare.

628 – *Grandomanie*

Se pare-a fi o boală ce-i incurabilă,
Ce pentru cel bolnav e chiar responsabilă
Pentru-a pretinde-a fi ce el nicidecum nu este,
În caz de impostură, e mai probabilă.

629 – *Golgota*

Un deal unde supliciul un chip a căpătat,
Când Iisus – cel ca omul – a fost crucificat
Pentru ca mântuirea s-aducă-ntregii lumi,
Acolo – cel ca zeul – în om s-a întrupat.

630 – *Hecatombă*

O jertfă de o sută, cum se-aducea demult,
Pentru-a-mbuna vreun zeu sau pentru-a-ntreține-un cult,
Iar astăzi, mai aproape, jertfiți sunt oameni chiar,
Dar de tirani ce singuri își dau acest indult.

631 – *Holocaust*

Când om sau animal e ars tot, în întregime,
Fie ca jertfă, fie când sunt comise crime,
Și ale căror urme ascunse cer a fi,
Iar victimele, astfel, pe veci sunt anonime.

632 – *Oroare*

O groază fără seamăn, ce răvășind ființa,
I-arată, totodată, micimea, neputința
În a opri chiar fapțul sau de a-l suporta.
Ori scârba pentru cei ce provoacă suferința.

633 – *Ostensiv*

Când ești *tabula rasa*, e-un mod de-nvățătură,
Căci numele și-obiectul sunt puse-n legătură
Prin simpla indicare deodată cu rostirea,
Originea oricărei cunoașteri în cultură.

634 – *Ostentativ*

Atunci când acțiunea, postura sau rostirea
Făcute-s doar s-atragă atenția, privirea,
Și nu pentru-un anume folos sau rațiune,
E semn că totu-i joc doar, și-n el e narcisirea.

635 – *Ostil*

Te neagă ca atare sau pentru că îl negi,
Că nu-l susții total sau că nu îl înțelegei,
Că îl întreci sau poate că ai mai mult noroc,
Sau chiar dintr-un motiv ce tu nu poți să-l dezlegi.

636 – *Oprobriu*

Respingere tăcută a ce-i inacceptabil,
Cuvânt, postură, stare sau act iresponsabil
Ce-l face mic pe-acela ce-a făcutuit aceasta,
Simbolică pedeapsă-a ceva ce-i reprobabil.

637 – *Origine*

Un punct, în timp, în spațiu, de început de drum
Pentru orice din lume și viață chiar, precum
Un fluviu, o idee, un sentiment, o luptă,
Sau însăși lumea-ntreagă, așa cum e acum.

638 – *Ombilic*

Relație anume prin care viața nouă
Cu viața ce-i dă viață respiră, și-amândouă
Își trec ștafeta lumii, și-o poartă mai departe,
Principiu-al carității, ce-i programat din ouă.

639 – *Oniric*

Trăire-adevărată, în minte plăsmuită,
Când conștientul doarme și-o lume-nchipuită
Se naște din adâncul inconștient de sine,
Nu astfel cum e-aieva, ci cum este dorită.

640 – *Prădător*

Pentru-a trăi el, altul va trebui să moară,
Pentru-al lui bine, pe-altul va trebui să-l doară,
Nevoia lui plătită-i de suferința altui,
Dar fără el, viața nicicum nu se-nfășoară.

619 – Doctrină

E un program de viață, ca și de acțiune,
La bază-având principii ce dau o viziune
Propusă pentru-aceia ce o urmează-ntocmai,
Extrasă din credință sau dată-n rațiune.

639 – Oniric

Trăire-adevărată, în minte plăsmuită,
Când conștientul doarme și-o lume-nchipuită
Se naște din adâncul inconștient de sine,
Nu astfel cum e-aievea, ci cum este dorită.

704 – Gödel

S-a întrebat de mintea, prin simpla-i rațiune,
Axiomatic poate zidi o ficțiune
Ce lumea s-o descrie, complet și consistent,
Răspunsul e că, logic, e doar o-nșelăciune.

715 – Cuaternion

Un număr ce, din spațiu, un singur punct descrie,
Dar care are patru dimensiuni, și știe
Să se rotească simplu, în spațiu, orișicum,
Algebră suprapusă peste geometrie.